



MINDEN, MINDENNEL ÖSSZEFÜGG

Hosszú évek óta visszatérő téma a különböző közművelődéshez kötődő szervezetek fórumain, konferenciáin és a közművelődési munkatársak formális és informális együttlétein, hogy a közművelődési terület milyen nehéz körülmények között végzi a feladatellátást: a finanszírozás mértéke egyre kevesebb, a humán erőforrás minimális.

Amikor 2012 nyarán az Emberi Erőforrások Minisztériumától megkaptam a feladatot az akkori Magyar Művelődési Intézet átszervezésére, nagyon sokat gondolkodtunk a kollégáimmal azon, hogy a jelenlegi körülmények és lehetőségek közül melyek lehetnek a szakma megújításának kitörési pontjai, amelyek nem feltétlenül szorosan a kulturális szakmai területhez kapcsolódnak, de áttételesen érinthetik, sőt szolgálhatják nem csak a Nemzeti Művelődési Intézet, hanem akár szélesebb körben a közművelődési feladatellátás fejlődését is.

Így jutottunk el a Vidékfejlesztési Minisztérium partnerségével a helyi, települési, megyei értéktárak létrehozásában való közreműködésünk jogszabályban biztosított feladatkörhöz, és ezzel párhuzamosan a Belügyminisztérium segítő támogatásával a Kulturális közfoglalkoztatási program közművelődésben rejlő lehetőséghez; ahol talán minél szélesebb körben kiteljesedhet az értékfeltáráshoz, helyi és ágazati értéktárakhoz, közösségi művelődéshez, amatőr művészeti és alkotó közösségekhez kapcsolódó feladatellátásunk. Ez a lehetőség teremt kihagyhatatlan alkalmat a közösségi művelődés hálózatépítésére is.

A fenti folyamatoknak köszönhetően néhány hónapon belül kirajzolódott az a hosszú távú fejlesztési folyamat, melyben a munkahelyteremtés, a vidék- és közösségfejlesztés, a hagyomány és az innováció szerepe szerves egységet alkothat, s amely további együttműködések és fejlesztések biztos alapját képezheti. Ebben az újszerű együttműködésben az államnak, a területekhez kapcsolódó intézményhálózatnak és civil közösségeknek szerepe és küldetése van. Hatnak egymásra, segítik a közös munkát. A részek így válnak a közös egység fontos alkotóelemeivé, és a folyamat során közös cselekvéssé.

Minden, mindennel összefügg. Mindennek van előnye és hátránya is. A szakma előtt álló nehézségeket nem szabad kudarcként vagy legyőzhetetlen akadályként értelmeznünk, a problémák sokszor magukban hordozzák magának a megoldásnak vagy a továbblépésnek a lehetőségét is. Nem könnyű ez a feladat, de folyamatosan tanulunk és tanítunk. Egyszerre vagyunk diákok és tanárok is. Amit az egyik pillanatban még nem tudunk, azt a következőben megtanuljuk, és holnap már a tapasztalataiból informáljuk környezetünket. Ez a fejlődés útja. Nyitott szemmel kell járni, és meg kell találni a közösségi művelődés területén dolgozóknak azon lehetőségeket is, amelyek nem csak a szűkebb értelemben vett közművelődéshez kapcsolódnak szorosan. Az ember, a környezet, a tárgyi világ összhangján kell munkálkodnunk. Hogy mindannyian harmóniában éljünk a „kis- és nagyvilágunkban”, hiszen mi vagyunk maga a történelem.

Jó tudni, érezni, hogy ebben a munkában nem vagyunk egyedül. Hálás vagyok a Nemzeti Művelődési Intézet munkatársainak és szakmai partnereinknek, hogy kitartanak, és erőt és energiát nem kímélve teszik a dolgukat. Hiszem, hogy jó úton járunk.